

ringens Forslag, forsaavidt dette gaaer ud paa, at Indfødsretten fortages ved Naturalisation i et andet Land og kun kan gjenvindes ved Lov; men det opfatter Sagen saaledes, at en Persons danske Indfødsret hviler, saalænge han er Statsborger i et andet Land, men træder i fuld Virksomhed, saasnart han bliver dansk Undersaatt og opgiver sin fremmede Statsborgerret.

Med Hensyn til Enkelthederne i den Redaction af Lovforslaget, Udvalget vil tillade sig at foreslaae, skal bemærkes Følgende:

Da Grundtanken formeentlig maa være den, at dansk Indfødsret ikke kan udøves af den, som er Statsborger i et fremmed Land, maa der vælges en Redaction, som omfatter alle de Tilfælde, hvor et saadant Forhold efter den gjældende Ret kan opstaae. Det vil derfor ikke være tilstrækkeligt at bestemme, at dansk Indfødsret falder bort for den, der naturaliseres i en fremmed Stat; thi der gives flere Tilfælde, i hvilke en dansk Indfødt kan være eller blive Borger af en fremmed Stat, uden at der for hans Vedkommende foregaaer Noget, som kan kaldes en Naturalisation. Dette er for det Første Tilfældet, naar en indfødt Kvinde ægter en i Udlandet bosat Udlænding; efter de fleste fremmede Landes Love bliver hun derved Borgerinde i paaagjældende fremmede Land, medens hun efter vor maa gjældende Lovgivning tillige beholder sin danske Indfødsret. Dernæst kan Tilfældet indtræffe med den, der er født af indfødte danske Forældre i Udlandet, medens disse opholde sig der enten paa Reiser eller for den kongelige Tjenestes Skyld (jfr. Indfødsretsloven 15de Juni 1776 § 1); en saadan Person, har dansk Indfødsret, naaet han maaffee bestandig bliver i det fremmede Land, hvor han er født, og udelukkende slutter sig til dette.

Med Hensyn til Betingelserne for at indtræde i de til Indfødsret knyttede Rettigheder og Forpligtelser har Udvalget tænkt, at det Afgjørende maatte være, at den Paaagjældende atter bliver dansk Statsborger og i Forbindelse hermed opgiver sit Undersaatsforhold til det fremmede Land. I første Henseende ud-

fordres kun, at Paaagjældende tager fast Bopæl her i Landet. I sidstnævnte Henseende kan der ikke stilles nogen almindelig eller eensartet Fordring, da Afgangen til at løse Undersaatsforholdet er ordnet høist forskjelligt i de forskjellige Stater; det maa derfor afgjøres efter Omstændighederne i hvert enkelt Tilfælde, om Paaagjældende kan siges at have opgivet sit Forhold til den fremmede Stat. For at forhindre Tvivl angaaende det factiske Spørgsmaal, om en Persons Ophold har Charakteren af fast Bopæl, og om han har opgivet sit Undersaatsforhold til det fremmede Land, saavel som ogsaa for at forhindre Glusjoner, troer Udvalget at burde opstille en Tidsgrænse, saaledes at et Ophold af en saadan Længde ansees for Devis paa, at Vedkommende har taget fast Bolig her og er udtraadt af Undersaatsforholdet til det fremmede Land. Da det imidlertid ikke vilde være heldigt, om Regjeringen ved Afslutningen af fremtidige Tractater om disse Forhold skulde være bunden netop til denne Bestemmelse, har Udvalget tilføjet et Forbehold, som giver Regjeringen fornøden Frihed i denne Henseende.

Det er en Selvfølge, at den foreslaaede Lov ikke kan berøve de Personer deres Indfødsret, hvem denne er forbeholdt ved Fredstractaten 30te October 1864 Art. XIX.; en her til sigtende Bestemmelse er derfor optagen.

Følge det Foranførte foreslaaer Udvalget, at Lovforslaget affattes saaledes:

„ Forslag

til

Lov, indeholdende Tillæg til Indfødsretsloven af 15de Januar 1776.

§ 1.

Danske Indfødte, som ere Statsborgere i et fremmed Land, kunne ikke udøve de til Indfødsret knyttede Rettigheder, ligesom de ei heller ere undergivne de af Indfødsret flydende Forpligtelser.

De indtræde i Udøvelsen af alle af Indfødsret flydende Rettigheder og maae bære alle